

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Methodus Clara Et Facilis Vacandi Orationi mentali Atque Exercendi se cum fructu in præsentia Dei

Coloniæ Agrippinæ, 1687

Caput II.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46004](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46004)

dinatiâ se tactam advertit gratiâ, quæ illam in secretum cordis invitans & appellans cubiculum, ut audiat & recipiat à Deo secretas instructiones, dona & lumina cœlestia in altissima pace; & ut æternarum voluptatum suavitatem prægustet, hoc orandi genus vocatur *orare in spiritu*. seu *in unione spiritus cum Deo*, eo quod oratio ista perficiatur in profundo animæ, sine discursu aut ratiocinatione composita, sed simplici quasi quodam intuitu, qui illam afficit & suaviter in eo quod experitur ac possidet, intra semetipsam oblectat. De hoc extremo orationis genere hic non tractabimus, sicuti nec de oratione vocali, verùm istam materiam in alteram nostri Directorii partem, quæ propria Professorum est, rejicimus. In hoc igitur tractatu tantùm agemus de tribus aliis orationis speciebus, scilicet de mentali, mixta & aspirativa, quia istæ Novitiis absolutè necessariae sunt ad perfectam acquirendam introversionem & interiorem cum Deo conversationem.

CAPUT II.

De oratione mentali.

O*Ratio mentalis*, juxta ipsam nominis significationem, nihil aliud est, quàm interior discursus & quædam connexio sive coordinatio bonarum cogitationum & sanctorum affectuum circa materiam aliquam, è qua profectum suum spirituale anima haurire desiderat. *Definitio.*
Est

Est

Descriptio Est discursus spiritualis, in quo Deo magnâ cum fiducia aperimus plagas & afflictiones cordis nostri, nostras perverfas inclinationes, & generaliter omnes necessitates atque infirmitates nostras, humillimeque supplicamus, ut ipse, pro sua infinita bonitate, compatiatur infirmitatibus nostris, nosque in amicitiam ita suam recipiat, ut ab illa nunquam amplius excidamus, juxta resolutionem, quam capimus, vitam emendandi, moresque nostros omninò reformandi. His ita præsuppositis ipsius hic excellentiam exponemus, absolutam quam ejus frequentandæ habemus necessitatem declarabimus, ac partes, ex quibus illa componitur, explicabimus.

De Excellentia orationis mentalis.

HOc sanctû orationis mentalis exercitium in semetipso consideratum nobilissimum est eorum omnium, quæ in hoc mundo haberi possunt: illud enim *thesaurus est ille infinitus*, quo de agitur in sacris litteris, qui è *Sap. 7, 14.* cælo datus est *hominibus, quo qui usi sunt, participes facti sunt amicitia Dei.* Conjunctio est, ut ait S. Joannes Climacus, hominis cum Deo, opus Angelorum, animæ vita, & interioris nostri hominis nutrimentum. Si verò innumeros expendamus, quos nobis adferre solet oratio ista, fructus, idem ait sanctus, illa est puritatis cordis nostri mater, illa est, è qua nascuntur contritionis lacrymæ, illa est, quæ nos Creatori nostro reconciliat, nobisque peccatorum nostrorum abolitionem obtinet, illa est inexpugnabile scutum contra tentationes,

nes,

nes, virtutum scaturigo, dispensatrix gratiarum, intellectus illuminatio, fomes divinæ flammæ in voluntate, profectus nostri spiritualis speculum, veræ ac supernaturalis sapientiæ mater, verbo, unicus Religiosi hominis thesaurus. Ut proinde hanc ipsi Scripturæ sacræ adaptare non immeritò possimus sententiam: *Venerunt mihi omnia bona pariter cum illa.* Sap. 7. 11. Omnia enim spiritualia bona orationis beneficio eveniunt. In oratione S. Theresia, cui Deus copiosissimè atque abundantissimè inspiraverat verum ac genuinum sacri nostri Carmelitici Ordinis spiritum, tantam animadvertit spiritualium bonorum abundantiam, adeoque admirabilem gustavit dulcedinem ac suavitatem, ut ordinariè diceret, non curare se ubi aut quo in statu esset, modo posset orationi vacare, & quod, eandem ob causam, ne quidem ipsum purgatorium pertimesceret. Non existimabat S. Propheta Daniel tantum esse malum privari vitâ, quantum Tribus temporibus per diem orat obsecratione sua. privari oratione: etenim cum à tyranno illi sub pœna mortis interdictum esset orationis exercitium, ille attamen non omisit ter in die facere orationem, nullâ habitâ periculi, cui se exponebat, ratione. Daniel. 6. Oratio panis erat quotidianus antiquis illis Patribus nostris in eremo, & sanctæ illæ deliciæ, quas ex illa pro animabus suis hauriebant supereffluentes, atque adeo in ipsa etiam corpora eorum redundantes, ut eos frequentissimè ab ipsa naturali comedendi ac dormiendi necessitate eximerent. Sic Beata illa pœnitens Maria Ægyptiaca ab Abbate Zozimo, quam tandem ratione

tionetot annos in deserto absque omni omnia
no cibo transigere potuisset, rogata: *Esca*, re-
spondit, *nutrior inconsumabili, recordans,*
de qualibus malis liberavit me Dominus, & sa-
rietatis possideo epulas spem salutis mea.

Insuper sicut Deus nos destinat atque ad vi-
tam ordinat æternam ac beatam, in qua æternū
ipsi contemplando vacabimus & amando, ita
præsentis vitæ nobis usum non concedit, nisi
ut in illo & cum illo, quantum quidem hic in
terris possibile nobis fuerit, occupemur, cum
non simus in hoc mundo, ut vitam degamus
corporalem, sed spiritualem. Oratio vero est
animæ nostræ vita ac spiritus nutrimentum.
Quæ causa est, ut audacter dicamus, quod si
Deus in creatione nobis animam concessit ra-
tionalem, idèò factum est, ut illam cum om-
nibus potentiis ac facultatibus suis conti-
nuò, &, quantum quidem fieri potest, inces-
sante cognoscendo ipsi & amando impenda-
mus. *Creatus est homo, inquit S. Augustin.*
ut Deum cognosceret, cognoscendo amaret, &
amando quiesceret in eo perfecte: hac autem
ratione se gerere, omninò in veritate orare est.
E quo veritatem istam fundamentalem elici-
mus, videlicet non esse nos à Deo creatos. at-
que in hoc mundo constitutos, nisi ut oremus,
cum eo solum fine simus conditi, ut in illo
& circa illum occupemus intellectum, omnem-
que affectionem nostram.

Ut orare-
mus Deus
nobis ani-
mam con-
cessit ra-
tionalem,
ac poten-
tias spiri-
tuales.

Hic etiam finis fuit, quem Deus intendit in
vocatione nostra ad Religionem, in qua me-
dia nobis orandi suppetunt, quæ in sæculo
quasi

quasi sunt impossibilia. Certo etenim certius est, omnia exercitia, pœnitentias omnes, psalmodiam, imò & ipsa vota Religiosa aliò non spectare, nisi nos ad bene orandum ut disponant, sive omnia, quæ ab hoc impedire nos possunt exercitio, rescindendo, sive illa, quæ ad ipsum conducunt, procurando.

In puncto igitur ille primario ac principali *Finis us-* deficeret, qui alia exercitia omnia cum pra- *orationis* cticaret, orationem, ad quam illa ordinan- *nostra est* tur, omitteret. Quæ causa fuit, cur in Evan- *esse* gelio Salvator noster nunquam dixerit, esse *in statu* semper jejunandum, aut laborandum, aut *orationis* operibus pœnitentiæ insistendum, verùm *bene fa-* dumtaxat inquit esse semper orandum: *cienda,* *oportet,* ait, *semper orare & non deficere,* quia *Luc. 18. 13* non alio omninò fine degimus non solum in Religione, sed etiam in hoc mundo, nisi ut semper oremus.

Eapropter Abbas Agathon dicere solebat (uti in vitis Patrum refertur) hominem comparari posse arbori, cujus fructus sint exercitia interiora, exteriora vero folia. Sicut ergo arbor, quæ non facit fructum bonum, inutilis est, & excindetur, & in ignem mittetur, ita Religiosus, nisi fuerit orationis studiosus, coram Deo quasi arbor est inutilis. Attamen sicut arbor etiam opus habet exteriori foliorum ornatu, ita, inquebat laudatus sanctus, & nos exterioribus nonnullis exercitiis indigemus. Verùm uti arboris finis potissimus non est progignere folia, sed producere fructus, ita nequaquam in Religione degimus, ut exterioribus, sed ut interioribus exercitiis insistamus.

B

De

De cætero coram Deo nihil est oratione
 preriosius, quia cætera, quæ Deo tribuere pos-
 sumus, universa extra nos sunt & aliena, verum
 ubi cogitationes atque affectiones nostras, o-
 rando, in ipso & circa ipsum occupamus, illi
 cor nostrum, quod plusquam alia omnia ipse
 desiderat, omniaque interiora nostra conse-
 cramus ac devovemus, ut proinde alia omnia
 exercitia præter orationem coram Deo exi-
 gui omnino sint pretii ac valoris, oratio vero
 valoris sit incomparabilis, ac prorsus inæsti-
 mabilis. Id quod significatur nobis istis Regii
 Prophetæ verbis: *Diligit Dominus portas
 Sion super omnia tabernacula Jacob.* Ubi per
 Sionem intelligit orationem & contemplatio-
 nem; quasi diceret: à Deo pluris æstimari
 primas portas ac primum quasi ad interiora
 exercitia ingressum, quam omnes etiam excel-
 lentissimas actiones exteriores, quæ ab isto o-
 rationis spiritu rō proficiuntur. Et magis ho-
 noratur Deus ab uno homine orationi addicto,
 quam à centum aliis illius negligentibus, esto
 aliunde non sint otiosi.

*Quam
 grata Deo
 sit oratio.*

Pf. 86. 2.

*Dominus
 in Sion
 magnus
 & excel-
 sus super
 omnes
 populos.
 Pf. 98. 2.*

*Accedite
 ad eum &
 illumina-
 mini.*

Pf. 33. 6.

*Orationis
 beneficio
 spiritua-
 les, imò
 divini ef-
 ficimur.*

Annon ista omnia meritò Fratres nostros
 excitare atque animare deberent ad magna-
 ciendum orationis exercitium, illique tempus
 omne suum, quantum quidem poterunt, im-
 pendendum. Deo etenim ista ratione appro-
 ximando illuminabuntur, in spiritu cum ipso
 conversando spirituales evadent, ac tandem
 continuo cum ipso agendo planè divini effi-
 cientur. Sicut enim cum sapientibus frequen-
 ter conversando sapientes reddimur, ita fre-
 quenter in spiritu cum Deo tractando spiri-
 tuales

tu
 ru
 bu
 af
 fu
 et
 co
 or
 vo
 est
 ne
 &
 ve
 mo
 nit
 mi
 ple
 fec
 cu
 tes
 cat
 de
 I
 F
 luc
 Q
 du
 qu
 eff
 Sic

tuales ac divini efficimur. Similiter uti ferrum igni injectum, naturalibus suis qualitatibus & affectionibus amissis. ignis proprietates assumit, ita Religiosus, qui sæpius mentem suam divinis rebus occupârit, paulatim affectiones, infirmitates & inclinationes naturæ corruptæ amittens, affectiones & qualitates omnino divinas recipiet.

Et verò si quis comparationem institutere voluerit duos inter Religiosos, quorum alter est orationis studiosus, alter illam negligit, aut non nisi frigide aut tepide & quasi cum nausea & fastidio perficit, tantam inter illos animadvertet differentiam, quanta est inter stellam & mortuum carbonem. Alter animam habebit nitidam instar chrystalli, alterius vero anima similis erit obscuro vitro atque immunditiæ pleno; Uno verbo, alterius cogitationes & affectiones plenæ erunt rationis ac prudentiæ, cum alterius animus non feratur nisi in levitates ac præcipitationes, atque ordinariè implicatus sit quampluribus vanis atque inutilibus desideriis & affectionibus.

*De necessitate absoluta, qua nobis incumbit,
faciendi orationem mentalem.*

Plurima plurimi dant pro acquirenda perfectione præcepta: sed revera unicum illud, quo de agimus, absolutè est necessarium. Quisquis etenim orationi, prout par est, studuerit, ille citò perfectionem consequetur, id quod ex illo evincitur antiqui illius anachoretæ effato: *assidua oratio citò corrigit mentem.*

Sicut enim omnes hominū defectus & miseriæ

*Omnia
hominum
infelicitas*

nascitur
ex incon-
sideratio-
ne.

Et omnis
felicitas
ex consi-
deratione.

non oriuntur nisi ex *inconsideratione*, ita è contrario omnis illorum perfectio & felicitas nascitur ex matura rerum omnium consideratione. Etenim quis amabo vel minimam adversus Deum admittere auderet offensam, si consideraret se ab illo ubique & omnibus in locis videri, & si nonnihil reflecteret supra respectum, exactamque illam, quam summæ illi debet Majestati obedientiam? Quis igitur à fortiori graviora admittere non reformidaret peccata, si attentè consideraret justitiam Dei rigorosissimam, acerrimasque illas, quas præparavit peccatoribus, pœnas? En igitur ut omnia mundi mala non orientur nisi ex defectu considerationis, id quod apertè testatur Jer. 12, 11. Jeremias, ubi ait: *Desolatione desolata est omnis terra, quia non est qui recogitet corde.* Orationis autem unius beneficio considerationi vacamus, adeoque una est *oratio*, quæ nostris omnibus malis potest mederi.

Ex alia similiter parte vix erit invenire Religiosum, qui non animetur ad quæque asperissima ac difficillima in via Domini perferenda, si mentem intenderit in cœlestem illam gloriam, quæ ipsi præparatur, attenteque considerârit, quanta Christus Jesus pro ipso pertulerit, & potissimum si animadverterit, promereri Deum, ut infinites plura perferat pro ipsius honore, suorumque peccatorum expiatione. Si quæ fuerit virtus exereenda, ubi fuerit quasi intra semetipsum introgressus, considerationique seriæ totum sese impenderit, illam debite exercendi rationes, motiva ac media perspiciet, atque ita *oratio*, cujus benefi-

cio

cio vacamus considerationi, unicè est & absolute necessaria. Quæ causa fuit, cur dixerit S. Augustinus: *Recte novit vivere, qui recte novit orare.* Et si quis vellet contradicere, contemnere aut irridere sanctum istud exercitium, næ ille contradiceret felicitati suæ, efficacissimumque respueret medium, quod illi Deus pro animæ suæ sanctificatione concessit.

Quorundam opinio est, omnes hominum miseras, omniaque peccata procedere ex defectu fidei; multò enim aliam vitam instituerent, si vere corde crederent, quod ore confitentur, verissimum quidem id est in uno sensu; verùm si rem ipsam suo in fundamento inspiciamus, verosimilius est, istorum omnium malorum scaturiginem esse defectum meditationis & considerationis. Plerique etenim reverà sunt fide instructissimi, vereque ac syncerè credunt omnes illas, quas ipsa nobis proponit, veritates, verùm fides illa languens est ac semimortua, eo quod meditatione; atque illius veritatum consideratione non animetur ac vivificetur. Ex quo fit, ut non operetur, peneque sit omninò inutilis illi; qui ipsa fuerit instructus.

Oratio vivificat fidem atq; ad opus animat.

Vera igitur differentia inter eos, qui sanctè vivunt, & illos qui ab immortalitate sua & imperfectione occupari se sinunt & abripi, consistit in eo, quod illi ritè vacant orationi, non verò isti. Hi non conantur veritates, quas credunt, sibimetipsis detegere & illarum gustum animæ suæ imprimere, seque ita ad virtutem animare, cum alii econtra quotidie

Vera origo differentia inter Religiosos bonos ac malos.

novas magisque sapidas erga Deum affectiones
sequirant.

*In vita
sua c. 2.*

Verum res est admiratione digna videre hoc
adeo excellens, adeoque necessarium oratio-
nis exercitium à multis ita parum amari, at-
que adeo exigua cum fidelitate praticari. I-
mò non paucos reperire est, qui in illo perma-
gnas sentiunt repugnantias, uti olim ante con-
versionem suam totalem accidit S. Theresiæ.
De seipsa enim in vita sua confitetur, se ita tunc
fuisse dispositam, ut malisset omnis generis
subire mortificationes, quàm vel unam in o-
ratione horam transigere. Cumque illi va-
care cogeretur, sæpius ipsi in mentem veniebat
animadvertere ad horologium, quando sona-
ret, ut inde egrederetur, quàm bonæ atque
utili cuiquam considerationi se applicaret.

*Non habes
amaritu-
dinem
conversa-
tio illius.
Sap. 2. 18.*

Verum unde existimamus nasci difficulta-
tes istas ac repugnantias, quandoquidem con-
versatio cum Deo ne minimum habeat amari-
tudinis, ut inquit Sapiens? Nascuntur illæ
primò ex defectu fervoris ac devotionis, sine
qua omnia exercitia interiora arida sunt & in-
sipida. Secundò ex multitudiñe differentium
cogitationum, quæ aliquam quasi inducunt
distractiõnum nubem, quæque tantos in ani-
ma excitant tumultus, ut ipsos illa sedare non
possit. Tertiò ex insidiis Diaboli, qui non
ignorans orationem esse devotionis omnisque
omnino perfectionis scaturiginem, omnem
moveret lapidem, ut illam impediatur, ut hac ra-
tione, omnium virtutum exciccato fonte ac
scaturigine, animæ nostræ deveniant aridæ,
nec

nec ullam habeant illorum persuasionibus resistendi virtutem. Quæ causa fuit, cur dicere soletet Abbas Agathon nullum esse laborem orationis exercitio similem, eo quod demones non ignari sese debiles omnino esse adversus eos, qui illi sese dedunt, adeo illos fortiter impugnant, ut omnino mirum sit, si illam non derelinquant. Has igitur superandi difficultates methodum deinceps exponeamus.

*In vita
Patrum.*

De partibus orationis mentalis.

Antequam caput istud concludamus, orationis mentalis partes exponamus. Tribus igitur illa partibus principalibus constat, scilicet *preparatione*, *meditatione* & *affectione*, quæ respondent tribus animæ nostræ potentiis, quas orationi impendimus; *Preparatio* etenim spectat ad memoriam, *meditatio* ad intellectum, & *affectio* ad voluntatem. Tria autem hoc in exercitio facimus. Primò materiam congerimus, illamque intellectui, utpote objectum, circa quod discurrendo occupari nos oportet, repræsentamus. Secundò illam consideramus, ruminamus ac digerimus, demum nos resolvimus opere ipso exequi illa omnia, quæ nobis facienda visa sunt. Atque ita memoria repræsentat, intellectus meditatatur, atque illuminatur, & voluntas denique sanctis affectibus, bonisque virtutum practicandarum desideriiis ac resolutionibus adimpletur.

*Partes
orationis
mentalis
tribus ani-
mæ po-
tentiis re-
spondent.*